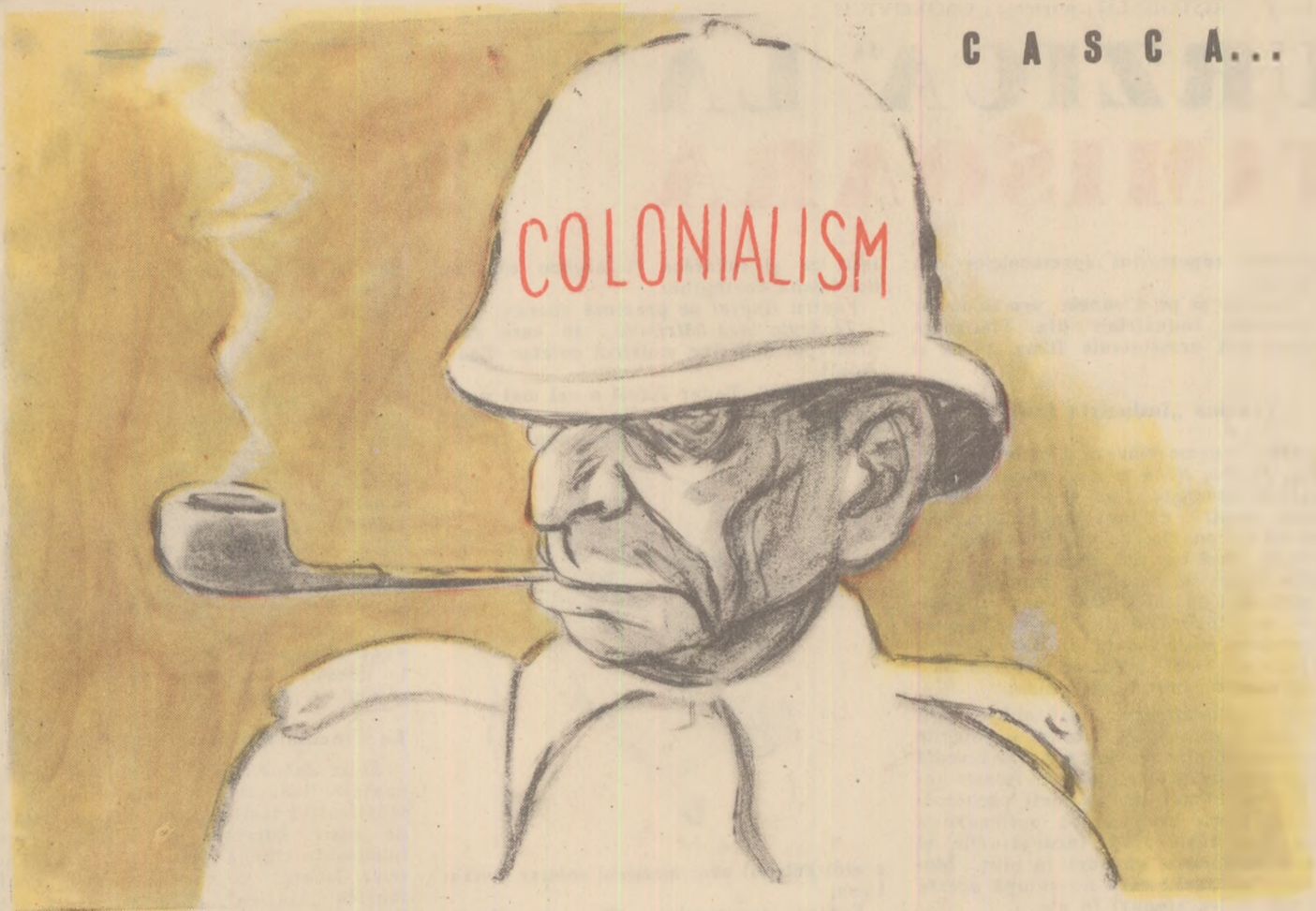

Desen de A. Lucaci

C A S C A...

...ȘI M A S C A

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

u r z i c a

ANUL VIII ★ Nr. 6 (154) ★ 15 APRILIE 1956 ★ 16 PAGINI • 75 BANI

„URZICA“ LA TIMIȘOARA

Publicăm repertoriul spectacolelor din Timișoara.

Pe scenele și pe ecranele următoarelor întreprinderi industriale din Timișoara se prezintă următoarele filme, piese și opere.

Cinema „Industria Lini“

La acest cinema rulează filmele:

Tata, Mama, Bona și Eu... purtăm stufe și țesături desenate fără gust și colorate mohorit, pentru că tovarășul inginer-șef Maier nu se consultă cu colectivul artistic al fabricii când dă noi desene în lucru. Culorile deschise, care plac cumpărătorilor, cerându-i domniei sale mai multă bătaie de cap, tovarășul inginer-șef preferă să vopsească toate țesăturile doar în culori închise. Deci problema comportării sale în muncă rămâne... deschisă.

Poteți primejdioase... mai abilitat ca-n filme, sînt în această fabrică - potețiile (intervalele) dintre mașini, pe unde circulă cărucioarele cu țevi și bobine. Aceste intervale sînt numai gropi, încît cărucioarele merg foarte greu și se poticnesc la fiecare pas, răsturnînd încărcăturile și silind muncitorii la eforturi în plus. Morala filmului: șefii care nu astupă aceste gropi pot cădea singuri în ele.

Teatrul de operă „Kandia“

La teatrul de operă și balet al fabricii de produse zaharoase „Kandia“ se prezintă:

Dama de pică, o... bomboană careia i s-a dat denumirea după opera lui Ceaikovski. Ca și opera, bomboana este extrem de gustată. Ea, bomboana, a fost prezentată pentru prima dată în cinstea zilei de 8 Martie, ziua femeii. E compusă după modelul cu același nume, adus de tovarășa Hrincescu Maria. Specialiștii spun că bomboanele tovarășei inginer sînt extrem de reușite. De unde re-

iese că și tovarășa Hrincescu este o... bomboană de inginer.

Pentru tineret se prezintă opera:

Tinerețe fără bătrînețe... În care rolul principal îl deține maestrul cofetar Bader Adolf.

Tovarășul Bader Adolf e cel mai vechi maestru cofetar de la „Kandia“ și e mereu fruntaș în muncă. Alt permanent fruntaș

e aici colegul său, maestrul cofetar Peuker Leon.

Pentru spectacolul viitor, tinerii din fabrică pregătesc opera: „Vă mulțumim pentru exemplu“.

Teatrul de comedie „Kandia“

La acest teatru se reprezintă comedile:

Aparul... de la ministerul tutelar, care nu-i dă acestei fabrici un autocamion. Astfel, „Kandia“, de cîte ori are de transportat marfă undeva, e nevoită să închirieze... trăsuri de piață. Mîi de lei lunar o costă aceste transporturi cu trăsura. Numai cu banii cheltuiți anul trecut pe asemenea transporturi, fabrica ar fi putut cumpăra un autocamion. L-ar putea cum-

păra și anul acesta. Dar nu-i dă voie ministerul. Îi spune mereu că-i va da... autocamion. Iar pînă una-alta, fabrica umblă cu trăsura. În rezumat, subiectul comediei e următorul: ministerul tutelar se poartă foarte frumos cu această fabrică de produse zaharoase. O poartă, cum s-ar zice, numai cu trăsura. Cu trăsura și cu... zăhărelul.

Se caută urgent un Shakespeare... sau chiar un autor mai puțin celebru, pentru a scrie un articol la gazeta de perete a fabricii, ca să nu mai aibă ea, în aprilie 1956, articole din... noiembrie 1955. Se caută, eventual, și o altă... responsabilă de gazetă în locul tovarășei Godo Rozalia, ca să nu se mai facă în privința acestei gazete „Mult zgomot pentru nimic“ și ca să aveți și dumneavoastră, iubii tovarăși de la această fabrică, o gazetă de perete „Cum vă place“.

La Cinema „Minister“ rulează filmul...

Ei au coborît din munți... și din toate orașele Banatului și Ardealului în care sînt fabrici textile, fiind chemați telefonic de către Direcția generală Industrială bumbac-in-cinepă (din Ministerul Industrii Ușoare) să vină urgent la Cluj, la fabrica „Unirea“, spre a-i face acestei fabrici, în prezența delegatului de la București al ministerului, comenzi de (...) piese de schimb. Au coborît deci și din Timișoara delegați spre Cluj. Numai delegatul ministerului n-a... coborît în mijlocul celor pe care el însuși îi convocase. Astfel, 20 de oameni de la 20 de întreprinderi din departate orașe, au pierdut timp și bani (pe cheltuiala întreprinderilor) vreo trei zile prin Cluj, din fantezia tovarășului delegat al ministerului. Care, cînd în sfîrșit a sosit, le-a vorbit celor 20 reprezentanți de fabrici despre importanța... economiilor ce trebuie făcute în fabrici la capitolul... deplasări.

Toată tevatura a fost pentru... piese de schimb.

Între ele ar fi... metodele de lucru ale tovarășului de la minister.

Cinema „Electrobanat“

La acest cinema rulează:

Jurnal de actualități... cu ultimele rezultate sportive. Rezultatul meciului dintre fabrica „Electrobanat“ din Timișoara și întreprinderea „Vitrometan“ din Mediaș a fost de... 60 la 300, în defavoarea echipei din Mediaș. Adică din 300 de „plafoniere Ziss“ furnizate de „Vitrometan“ - Mediaș fabricii „Electrobanat“ - Timișoara, numai... 60 au fost găsite, la control, bune. Fabrica timișoreană atrăgînd atenția asupra pieselor lucrate prost, arbitru echipei din Mediaș, tovarășul Gertner, a dat echipei timișorene o... lovitură de pedeapsă; ameninșînd-o că, dacă nu acceptă și piesele de proastă calitate, nu-i va mai furniza pe viitor nici piese calificate ca bune.

Penalizarea fiind pronunțată de un arbitru, înseamnă că e... arbitrară. Iar în lipsă de vreun produs mai des calificat ca bun, urmează să fie... descalificat dumnealui.

Teatrul „Fabrica de țigarete“

La acest teatru se prezintă următoarele spectacole:

Piatra din casă... de Vasile Alecsandri și... piatra cubică din curtea fabricii, de care se împiedică toată ziua muncitorii. A abandonat-o acolo Trustul 12 construcții Timișoara, care nici curtea fabricii n-a pavat-o, nici piatra n-a ridicat-o. În schimb, acest trust a lăsat, pe unde a săpat, gropi și noroaie. Cînd vor vedea pavată această

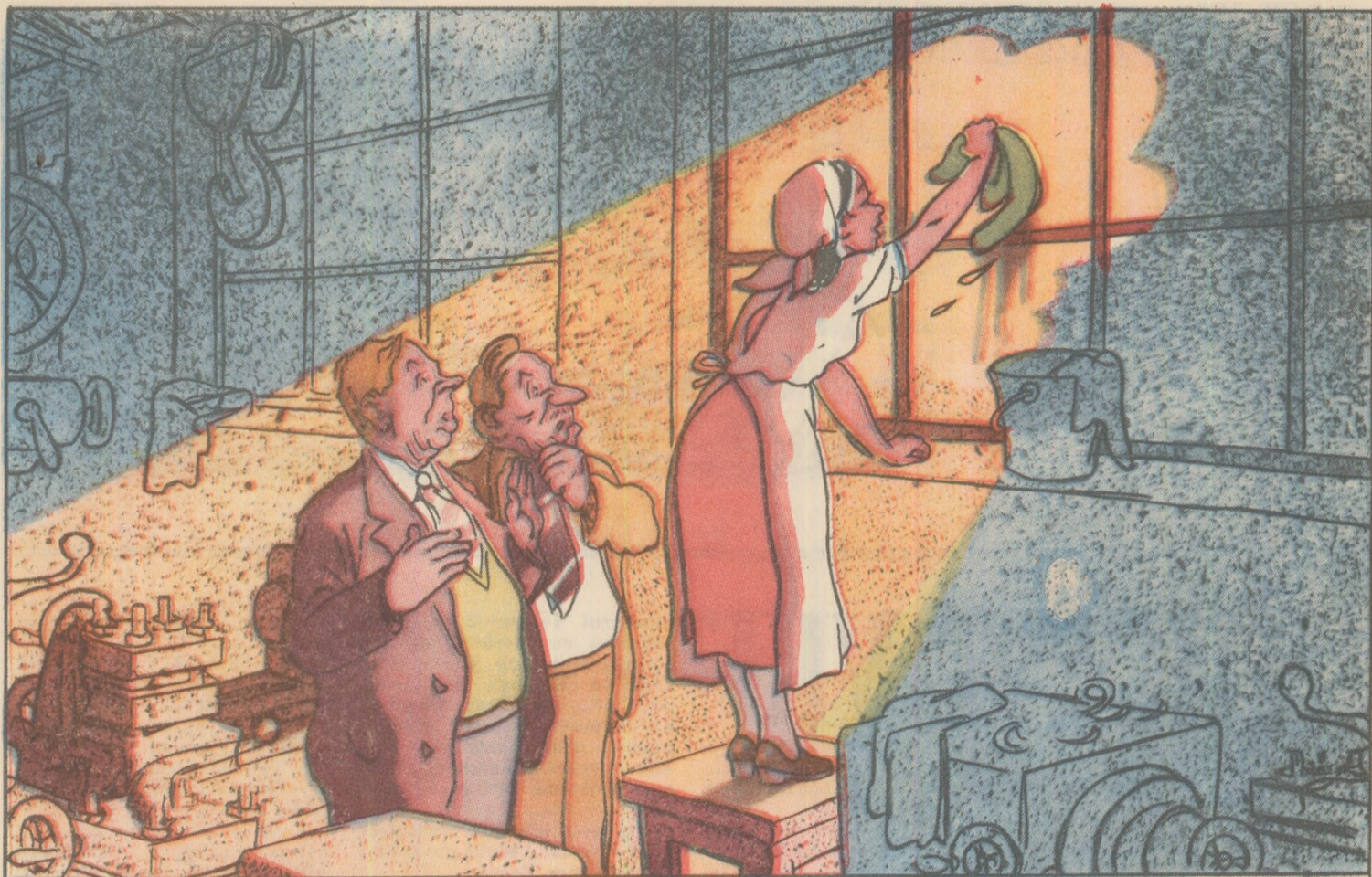
Castelul de apă de la depoul C. F. R. Dej a fost construit după proiectul I. C. C. F. Dej, care a uitat să prevadă construcția coșului, instalațiile electrice, balustradele pentru scări și ferestrele pentru aerisire.

ECHIPAMENT INDISPENSABIL

— Stai, nu intra în ia și burlanul ăsta. În proiect n-a fost prevăzut nici coșul...

Desen de Fred Ghenădescu

— Ce-a făcut ? Acum va fi nevoie să facem curat în tot atelierul...

Desen de A. Bajenov (din „Krokodil”)

curte, muncitorilor acestei fabrici li se va ridica... o piatră de pe inimă.

Să nu zici vorbă mare... dacă, întrebând de ce e proastă folia unei țigări produse la Timișoara, află că vinovați sînt niște tovarăși de la Bacău.

Deși tovarășii director Balasz Pavel și inginer-șef Stănișor Ion cer mereu fabricii „Steaua Roșie” din Bacău să nu le mai furnizeze folia de proastă calitate, cei de la Bacău se fac că n-aud. Păi... să nu zici vorbă mare ?

Cercul de stat... prezintă fiarele sale (tigri, lei, pantere) și... fiarele vechi care zac în cantitate de aproape un vagon - împrăștiate prin secțiile auxiliare ale fabricii, în loc să fie strinse și valorificate prin I. C. M.

Fumătorii răi de gură susțin că fabrica nu valorifică acest fier vechi, ca să facă din el... țigări, sperînd că țigările fabricate din asemenea materie primă vor fi mai... moi decît cele făcute din tutunul cel folosește uneori.

Cinema „Electromotor”

La acest cinema rulează :

Se clatină munții... în film, și se clatină... tovarășii Farcaș și Wöh în ziua salariului.

Strungarul Farcaș Alexandru, muncitor corect, care nu întîrzie și nu lipsește nici odată în cursul chenzinei, o scrîntește întotdeauna în ziua salariului. Iși bea banii, se îmbolnăvește și a doua zi nu mai vine la serviciu.

Wöh Anton, manipulant la secția sculărie, se clatină mai rău. Cînd se îmbată e și arțăgos. Face și scandal. Injură pe toată lumea. Așa de tare se clatină cînd se îmbată, că se clatină și... de pe schemă.

Teatrul „Electromotor”

Teatrul de comedie „Electromotor” joacă piesa :

La telefon, Taimirul... în verslune lo-

sale o... normă. În orice caz, fiind la contabilitate, s-ar cere să telefoneze cu... so-coteală.

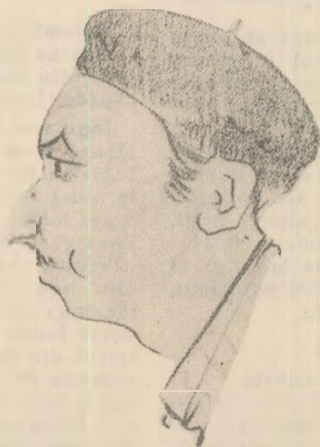
La acest teatru se mai reprezintă comedille :

Nota zero la purtare... tovarășului strungar Berecky Francisc, care vine în fiecare zi la serviciu tîrziu.

Tovarășul Berecky joacă acest rol comic de multă vreme și are succes: de cîte ori îl joacă, se face... de ris.

Mincinosul... de inginer Brezeanu.

Subiectul comediei: tovarășul inginer Brezeanu, șeful serviciului control tehnic, ca să nu se bage de seamă că vine mereu tîrziu, recurge la următoarea stratagemă :

cală; „La telefon, Sabina Dobrovski” de la contabilitate.

Tovarășa Sabina își joacă rolul cu talent și cu convingere; folosește toată ziua telefonul contabilității fabricii pentru convorbiri particulare, încît ei nu mai poate fi folosit și în interes de serviciu. Excelenta artistă face astfel contabilitate în partidă dublă. Adică consecința metehnei sale e dublă; nici dînsa nu lucrează și nici pe alții nu-i lasă. Dacă ar face contabilitate normată, ar avea și telefonările

și lasă paltonul la portar și, cînd e în- trebat unde a fost pînă la ora aceea, zice că... prin secții, prin fabrică. E o comedie bună; cine aude acest răspuns... rîde.

Aviz important

Am publicat repertoriul spectacolelor din Timișoara.

În ultimul moment aflăm că aceste teatre și cinematografe, precum și... artiștii lor, au de gînd ca - potrivit cererii generale - să schimbe... repertoriul.

— Numai tu puteai să crezi că au reparat băncile!

PARCURI

— Știi că au umor?! De trei ore caut o floare!

NU RUPETI FLORILE!

Desen de Matty

— Mamă, la vară o să ne plimbăm cu barca?
— Probabil, drații mei, probabil!

ARGINT VIU

de FLORIAN GRECEA

Primele zile ale lui septembrie.

Președintele sfatului popular rațional citi și reciti adresa sosită de la regiune, dădu din cap a nemulțumire și chemă la el pe inginerul Diaconu.

Peste două minute, un omuleț cu obrații roșii, bucălați, cu trei fire de păr în cap și pe nas cu ochelari în ramă neagră se afla în fața biroului președintelui. Acesta i se adresa solemn:

— Tovarășe inginer, situația e gravă!

La care inginerul clipi de câteva ori, făcu un pas și se aplecă spre președinte.

— Cum ați spus?
— Situația e gravă! Regiunea ne ta la post că la noi drumurile sînt prost întreținute. Și se ia mai ales de drumul ăsta spre Teaca. Cică să-l reparăm urgent, că dacă nu... vin ploile și-l distrug și mai rău. Așa că... lei măsurii. De asta te-am chemat...

— Iau măsurii, tovarășe președinte... Cu toate că sînt aglomerat de lucrări...

— Ce lucrări de drumuri mai ai?

— Nu, nu, lucrările mele de birou, tovarășe președinte. Dar iau măsurii. Fac și lucrarea asta... Se repară...

— Urgent...
— Urgent, tovarășe președinte. Păi, se poate altfel?

Către sfîrșitul lunii, într-una din zile, a început să plouă. De la biroul său, inginerul Diaconu, privea gînditor la geamurile pe care se prelungeau stropii de apă.

— Vin ploile... Se strică drumurile! a aruncat cineva din birou o vorbă.

de el?... Și inginerul Diaconu sări că ars de pe scaun. Își aminti că avea de executat o lucrare „urgentă”. Trase repede sertarul, scoase un dosar, o hîrtie, trecu la mașină și scrisese: „Către comuna Teaca... ”

„Veți lua urgente măsurii să reparați șoseaua ce leagă comuna dv. de raionul nostru etc. etc...”

Adresa a băgat-o repede într-un plic, plicul în geanta unui curier și pe curier în viteză.

— Te duci chiar acum cu asta la Teaca și vii urgent cu răspunsul.

— Să aștept acolo răspunsul?
— Da, tovarășe, da! Să fim operativi!...
A doua zi a sosit răspunsul: „La adresa dv. nr... din... vă comunicăm că nu putem începe repararea drumului, deoarece trebuie să ne trimiteți un inginer la fața locului pentru îndrumări etc. etc...”

Diaconu viri, supărat, hîrtia în dosar și dosarul în birou. „Hm, inginer! Că eu de asta stau acum. Nu știu unde mîne capul de lucrări și!”

— Și cum e drumul, tovarășe Cristea? întrebă el pe curier.
— Păcatos, tovarășe inginer. A dat ploala și s'numai bălți. Uitați-vă și dumneavoastră!

Și omul își arătă bocancii și ciorapii trași peste pantaloni, murdari de noroi...

Sfîrșitul lui octombrie. Plouă de câteva zile în șir. Parcă s-au spart zăgazurile cerului. „Toamnă, ce să-i faci”, gîndește inginerul Diaconu, răsturnat în scaunul moale de piele, și privind la vremea mohorâtă de afară.

— Vai de oamenii care-or fi pe drumuri acu'! exclamă cineva din birou.

„Pe drumuri... pe drum... drumul spre Teaca. Thii, cum am uitat să le trimit răspuns ălori!” Și, cu gesturi grăbite,

inginerul scoate din sertar „dosarul cu lucrări”, din el corespondența cu Teaca, și le scrie un răspuns: „La adresa dv... nr... vă comunicăm că nu vă putem trimite inginerul nostru, fiind foarte ocupat cu alte lucrări. Căutați și rezolvați problema din resurse locale etc. etc...”

Din nou, plic, curierul (căruia i s-a dat o bicicletă) și dă-i drumul spre Teaca.

Peste două zile, curierul, plin de noroi pînă la genunchi, intră în biroul inginerului.

— Ce-i cu tine, măi omule, în halu' ăsta?

— Abia am răzbit pînă aici, tovarășe inginer! Să-l ia dracu' de drum. S-a stricat mai rău. Am venit cu bicicleta de mîna! Păi, mai e chip să răzbești prin noroi?

Și-i întinse inginerului plicul cu răspunsul... „Rugăm din nou trimiteți pe cineva sau instrucțiuni. Noi nu avem inginer din resurse locale etc. etc...”

„Uite cum îmi fac ăștia greutăți în muncă” gîndi Diaconu și zvîrli hîrtia în sertarul biroului.

Noieembrie. A nins doar câteva zile, și, apoi, din nou ploate. Ploate cu zăpadă. Lapoviță.

Inginerul Diaconu are azi în planul de muncă să facă curățenie în sertarele biroului. Se termină anul și trebuie rezolvate toate... lucrările. „Aha, dosarul cu Teaca”. Îl deschide. „Trebuie un răspuns ăstora”. Din nou repede o adresă la mașină: „Referindu-ne la resurse locale ne gîndim la pletrișul din apa riului de lângă comuna dv., care pletriș pînă acum trebuia scos... etc. etc...”

— Curierul! Unde-i curierul? Să vină Cristea la mine!

Vine curierul.

— Te duci urgent la Teaca!

— Tot urgent, tovarășe inginer? Ce dracu-i cu Teaca asta că de cînd vă știu, tot urgent mă trimiteți... Urgent să mă duc... Urgent să mă întorc! Zău, da' repede mai lucați! Parc-ați fi argint viu!... Lui Diaconu parcă i-a uns inima cuvintele curierului. „A-

precierea maselor! Auzi, argint viu!”

— Trebuie să fim operativi, tovarășe Cristea. Pleci chiar acum la Teaca...

— Omul se uită cu teamă la vremea de afară.

— Ți-e de vreme?
— Nu, de drum... S-o fi prăpădit de tot...

— Nu-ți fie frică, că-ți dăm șareta și calul. Și... cred că-i ultimul drum care-l mai faci pe-o asemenea șosea... O reparăm!

— Zău?
— Păi, pentru ce mă frămînt eu atîta? Nu vezi?

— Zău, reparați-o, tovarășe inginer că, cum e acu' nu mai e de umblat...

Peste câteva zile președintele cheamă la el pe inginerul Diaconu.

— Dar ce ai, omule? Îl întrebă președintele. Te văd cam abătut...

— Necazuri, tovarășe președinte. Cu lucrările astea ale mele...

— Care lucrări?
— Lucrarea cu Teaca...

— Ei, ce-i cu ea? Că pentru asta te-am chemat. Uite, ne face regiunea revenire pentru răspuns...

— Tot pentru lucrarea asta sînt și eu necăjit. Stăm prost cu lucrarea, tovarășe președinte. Am întrerupt-o pînă se îndreaptă timpul...

— Zău?
— Da. S-a împotmolit curierul...

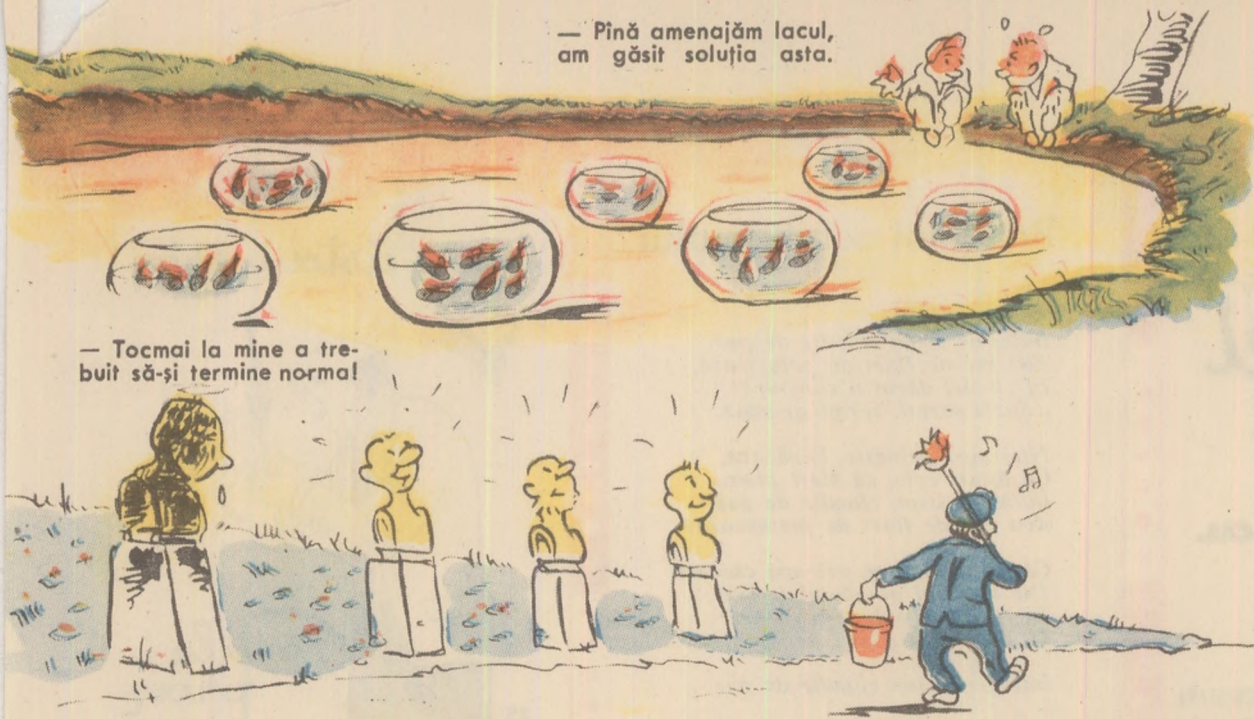
Președintele se ridică brusc de la birou.

— Nu vă supărați, tovarășe președinte. Nu vă supărați. Fiți liniștit. Am luat măsurii...

— Ce măsurii ai luat?
— Am trimis un tractor să-l scoată din noroiul drumului. N-aveți nici o grijă... A venit omul... e teafăr!

Afară, pe sală, curierul lauda unor prieteni pe inginerul Diaconu.

— Argint viu, dom'le, nu alta! Cum a auzit că m-am împotmolit în drum cu șareta - că a ajuns drumul acuma rău de tot - cum a trimis tractorul să mă scoată. Repede mai lucrează! Zău... Argint viu!...

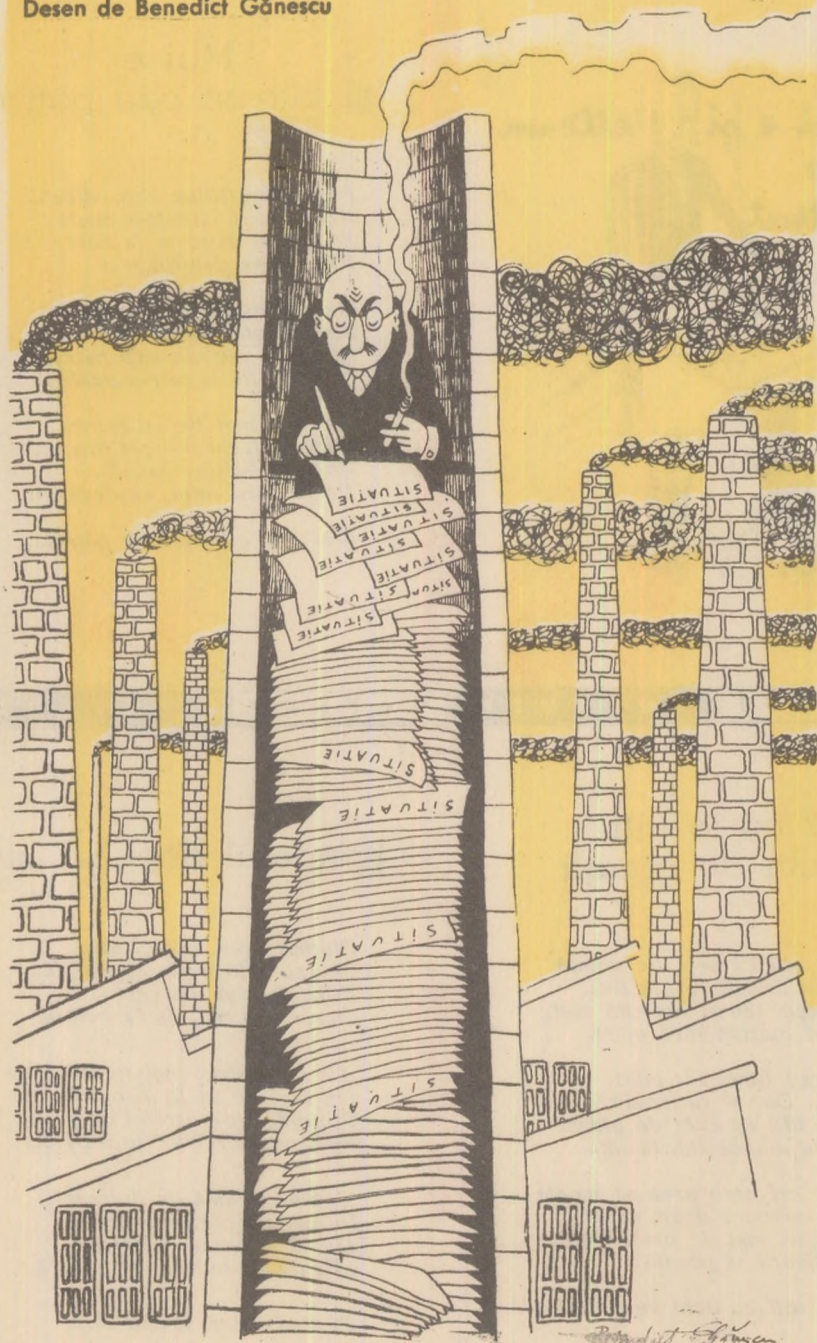

— Pină amenajăm lacul,
am găsit soluția asta.

— Tocmai la mine a tre-
buit să-și termine normal!

— Dacă mă iubeai
cu adevărat ve-
neai și tu cu un
briceag la tine!

Desen de Benedict Gănescu

Poți să spui că nu lucrează și el ?

SALUTĂRI DIN ORAȘUL NOSTRU

(De la subredacția noastră din Orașul Stalin)

Controversă

Mă-ntilnește un prieten și mă-ntreabă :
— Ce preferi ? Măslina în untdelemn sau
coafură permanentă ? Marmeladă de gutui
sau manichiură cu oă ?

Luat repede, n-am înțeles imediat despre
ce e vorba. M-a lămurit însă el, îndată.

La magazinul O. C. L. Alimentara nr. 186
(responsabil, tovarășul Sas) din localitate,
este — între personalul magazinului și cli-
enți — o controversă.

Tovarășa vânzătoare Birsan Viorica e de
păreră că la ora 8 dimineața, mai apeti-
sant decât să deschidă magazinul ca să
vindă măslina și marmeladă, e să se ducă
— în timpul orelor de program — la coafor,
ca să se onduleze permanent și să se ma-
nichiureze cu lustru.

Clienții, dimpotrivă : în timp ce așteaptă
deschiderea cu întârziere a magazinului,
întârziind la rindul lor de la treburi, sus-
țin că și lor le place să fie tovarășa Vio-
rica ondulată și permanentă, dar... ondu-
lată la păr și... permanentă la magazin.

— Am înțeles ! Prefer... măslina ! i-am
răspuns prietenului.

Robinete

La magazinul O. C. L. „Curtea de fier“
din localitate s-au pus în... vânzare robi-
nete care însă... nu se vând. Nu le cum-
pără nimeni, fiind prost fabricate. Astfel,
magazinul e păgubit cu valoarea stocului
primit, și se pune problema : cine îl des-
păgubește ?

Altă problemă e a însăși fabricației a-
cestor robinete. Ele fac parte din comanda
furnizată Oficiului de gros industrial din
localitate, de către Fabrica Chimică nr. 12.
Sînt robinete de modelul numit „Stas 4124-53
cu modificări“.

Dar din configurația acestor robinete
relese că „modificările“ numelui STAS
mai trebuie... modificate.

Majoritatea acestor robinete prezintă, în
termeni tehnici, următoarele defecte : ghi-
ventul robinetului intră în locaș fără să se
înșurubeze, iar ghiventul de la splinturi
nu e uniform ; e ghivent doar într-o parte,
pe cînd în alta e complet neted. Sau, în
termeni mai puțini tehnici, — curge din
el apă, nu pe unde trebuie, ci pe de lături.

În aceste condiții, cumpărătorii preferă...
apă de ploaie. Pentru ea n-au nevoie de
robinet.

GH. MOSOR

„URZICA“ 5

DIN VOLUMELE I ȘI II „VERSURI ALESE”, APĂRUTE ÎN E. S. P. L. A.

Rondelul servilismului

Intinde-i și-un clondir de gaz,
Zi-i suc de flori de primăvară,
El ci-că-i dăru-i o comoară!
...Suris seroil, seroil grumaz.

Nici nu-l privește, bunăoară,
Că ăsta-i crin, că ăla-i praz...
Intinde-i și-un clondir de gaz,
Zi-i suc de flori de primăvară!

Că-i dal parfum, ori apă chioară
Din cel mai ne-ndotelnic iaz,
La fel se-mbată, e-n extaz.
Licoare rară o să-i pară,

Intinde-i și-un clondir de gaz!

versuri versuri versuri versuri versuri versuri

Șablonul

Sablonul, vechi dușman de clasă.
Bătrina artelor lichea
„Succese - zice - ai avea
Și-onoruri și cinstire-aleasă.

Dar prea, de-un cuvântel, îți pasă!
Prea orei la toate cite-o stea!
...Șablonul, vechi dușman de clasă,
Bătrina artelor lichea.

E-nlipt, se-ndeasă, într-o casă,
Stă la cafea pe canapea...
Cum zici, - mai ieștin chiar, îți lasă!
Cum orei, - nu-i trebuie belea!

Sablonul, vechi dușman de clasă...

Mai e și cite-un cap pătrat

Mai e și cite-un cap pătrat...
Prea multe capete-s ovale!
Și tocmai el te ia la oale,
Pretențios și-nfumurat.

Deschide gândurilor tale
Surisul viu, netulburat:
Mai e și cite-un cap pătrat...
Prea multe capete-s ovale!

O, nu-ți mai fie cu bănat!
Gonește-l, nu te-opri din cale.
Pe lista bolilor banale,
De ce să-ți mint, e-adevărat,

Mai e și cite-un cap pătrat...

versuri versuri versuri versuri versuri versuri

Ce face tata

- „Ce face tata, păpustică?”
- „Nimica, ce să facă, scrie...!”
Așa spunea-n copilărie
Nestlutoarea fată mică.

Memento plin de gingășie!
Da, mizgălțci, să-ți fie frică:
- „Ce face tata, păpustică?”
- „Nimica, ce să facă, scrie...!”

Ca tot ce scrii - adânc să fie,
Te-nțeapă și-azi ca o urzică
Acest răspuns, muștrare vie,
Pedagogia lui unică:

- „Nimica, ce să facă, scrie...!”

Să nu te uiți cu ochi de gheață

Să nu te uiți cu ochi de gheață
La om, la munca lui, la tot...
Nu-i preșul tău și nu-i un clot,
Nici nu-i mașină fără oiață.

Să zboare? Bine. Fii pilot.
Înoață!... Dar și tu înoață:
Să nu te uiți cu ochi de gheață
La om, la munca lui, la tot...

Nu-i om cel care orea să scoată
Din om, cărbune doar, azot!
...Și tot ce-i mai de preț, socot,
E-o-nățătură, o popoață:

Să nu te uiți cu ochi de gheață...

Rondelul dopului isteț

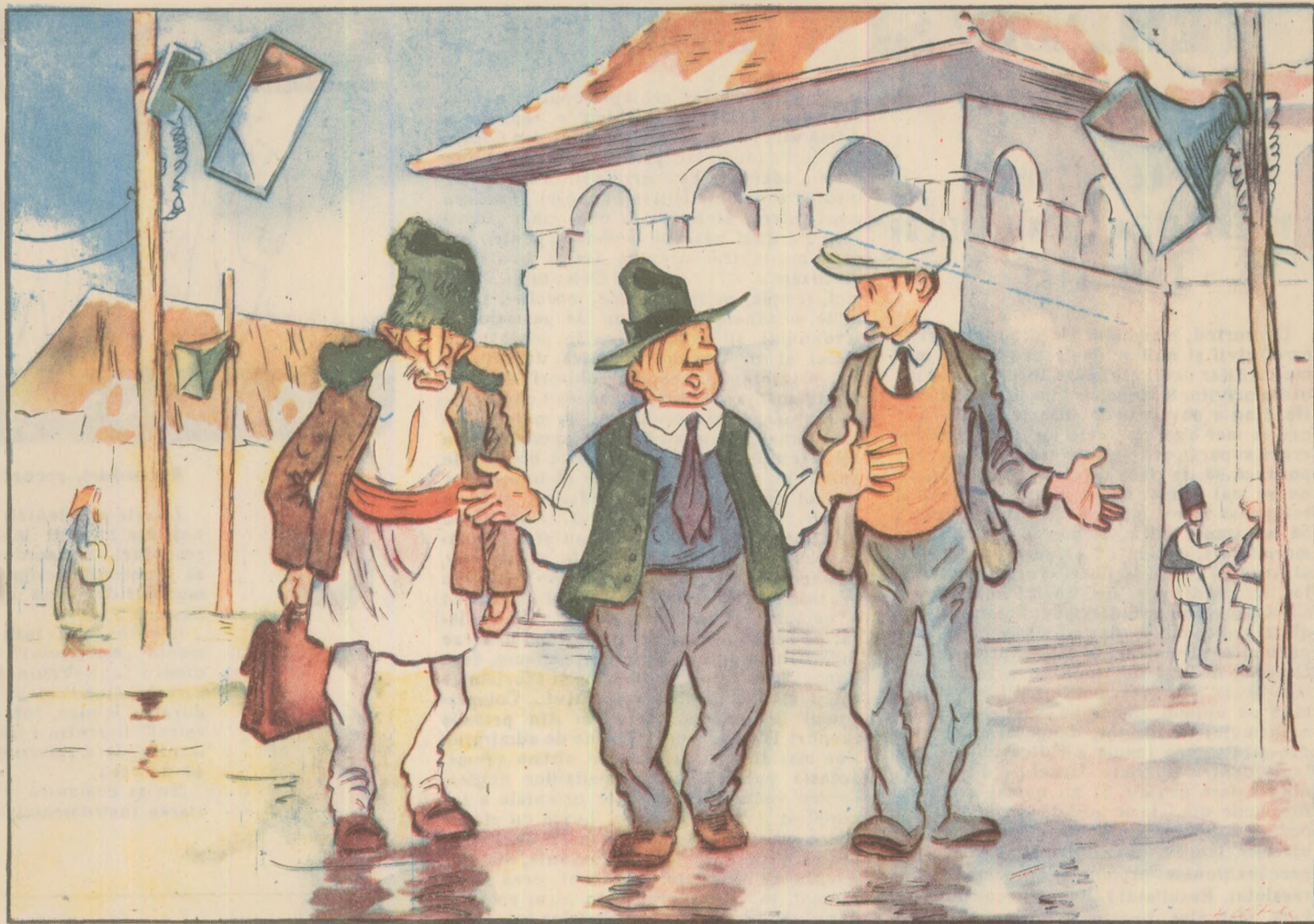
Plutind ușor, istețul dop
Se orea mereu la suprafață...
Filozofia lui măreată
Durează, cred, de la potop.

„Ca să răzbați mai tute-n oiață
Nu trebuie să fii Esop...”
Plutind, ușor, istețul dop
Se orea mereu la suprafață...

Și fie-n zeamă de dulceață,
In apă simplă, sau sirop,
Lin, fără caznă, filantrop
„Fă tot ca mine...” te înoață.

Plutind, ușor, istețul dop.

Sînt comune în care stațiile de radioficare nu sînt folosite ca mijloc de agitație și propagandă în legătură cu unele campanii sau probleme locale.

— Megatoanele astea urlă toată ziua și mă împiedică să mă adresez oamenilor, să-i mobilizez, într-un cuvînt să țin legătura cu masele. Propun să le desființăm!

Desen de H. Leru

SADI RUDEANU

Prototipul

Asta mi-a fost întotdeauna deviza: „Nu te da înapoi, privește numai înainte!” Nu e bună? Bună! Vedeți, așa sînt eu. Cînd văd că a făcut unul o invenție, o inovație, pe care puteam s-o fac și eu, îmi vine să-mi mușc degetele. Mai ales, cînd îmi dau seama cît de simplu era... De aceea, cînd am văzut că la noi se pune mereu problema noului, m-am gîndit: mort, copt, fac și eu o inovație. Pentru că asta-i deviza mea: să privesc în viitor. Să privesc în viitor, și să mă văd la jurnalul cinematografic: „Inventatorul nostru care a descoperit...” Să privesc în viitor și să văd cum mă arată lumea pe stradă cu degetul: „Îl vezi? Țista a inventat cutare și cutare...”

Și cum vă spun, n-am dormit nopți întregi, și n-am avut liniște pînă nu mi-a venit ideea. Pentru că asta-i totul. Ideea. Ți-a venit ideea? Restul vine de la sine. Parcă ce mare lucru făcea Edison, dacă nu-i venea ideea? Ei, și uite că într-o noapte mi-a venit ideea să inventez un lacăt. Un lacăt cum nu s-a mai văzut, pe care să nu-l mai deschidă nimeni. Că vedeți, asta făceam noi la cooperativă: lacăte, broaște, chei, lucruri din astea. Care va să zică mi-a venit ideea. Mă duc la cabinetul tehnic: „Tovarășe, am o invenție!” M-a privit inginerul pe sub sprîncene: „Să văd”. Am scos din valizută desenele, și i-am arătat. S-a uitat la ele inginerul și zice: „Nu face nici două parale”. Zic: „Tovarășe, privește bine aici, nu arunca cu vorbele! E un lacăt cu patru broaște. Care va să zică, vrei să-l deschizi trebuie patru chei. Pe urmă, fiecare cheie are elenclul ei; una se învîrtește la dreapta, alta la stînga, și două nu se învîrtesc de loc. Îți dai dumneata seama, ce siguranță oferă lacătul ăsta? Ultima expresie a tehnicii. Și pe urmă, unde mai pui că lacătul se va numi „Vigiliența”. Ingerul m-a privit iar: „Nu face nici două parale”. Om încuiat! Dar nu m-am lăsat. Ce m-am gîndit? Așa se întîmplă cu toate invențiile mari; la început nu se uită nimeni la ele și pe urmă te trag toți din toate părțile. M-am hotărît să fac prototipul. M-am dus la șeful de secție, la directorul adjunct, la director, am alergat, am reclamat și am obținut autorizația să fac prototipul. O lună de zile, acolo, în secția mea, am lucrat la prototip. Pe drum, am mai îmbogățit lacătul cu încă o broască. Să fie cinci! Și la cheia asta aveam un elencl. Nu se învîrtea nici la dreapta nici la stînga. Trebuia s-o împingi. Acasă mă ia nevasta la rost: „Ia spune și tu crezi că-o să-ți dea vreun premiu pentru lacătul ăsta al tău?” Zic: „Păi tu ce crezi? Ultima expresie a tehnicii: lacăt cu cinci broaște

și să nu-mi dea premiu?” „Cu cinci broaște? face nevasta. Păi dacă-i așa de ce nu-i pui șase, poate el un premiu mai mare”. Am pus șase. Că eu nu sînt omul care să lucrez sectar și să resping o idee bună.

Cu gîndul la premiu am vrut să pun șapte broaște, dar nu mai era loc pe lacăt. În sfîrșit am ajuns cu munca la capăt. Am avut mare bătaie de cap, că a trebuit să gravez pe lacăt marca „Vigiliența”. Peri albi mi-au scos literele astea. Mai ales la „g” am avut de furcă, dar am învins și piedica asta, și, iată prototipul gata. Iau desenele, iau lacătul, și, hai la director: „Tovarășe director, vă rog să convocați comisia, pentru studierea prototipului.” El că mai e timp, că nu-i grabă, eu nimic: comisia. N-are încotro și-mi spune că, după-amiază adună comisia. Zic: „În regulă. Atunci pot să las desenele și prototipul aici?” „Sigur”, zice. Scot desenele din valizută, le pun în sertar la un birou din camera directorului și încui sertarul cu prototipul. Zic: „Acum e sigur! Dar valiză unde-o pun?” „Dă-o încoace” zice directorul, și o încui în birou la el.

Cînd vin după-masă, comisia în păr. Director, ingineri și vreo doi șefi de secție. „Desenele” face unul. Erau în sertar. Caut cheile în buzunar și îngălbenesc. Le uitasem acasă. Și desenele încuiate în sertar cu lacătul meu. „Ce fac? zic. Să dau fuga acasă. Că lacătul ăsta se deschide cu șase chei!” Zice unul: „Lasă că-l deschid eu!” Ia un ciocănel, dă de două ori și gata prototipul. Deschis. Face unul: „Ultima expresie a tehnicii!” Roșu ca racul, mă ridic, el mă consolează, îmi iau desenele. „Tovarășe director, zic, valiză. E în birou la dumneavoastră”. Se caută directorul, a uitat și el cheile acasă! „Încercați cu ciocănelul!” zic. „Nu, face el, nu merge cu ciocănelul, că la mine e închis cu cheia”.

Ați priceput? Țista a fost ghinionul meu! Cheia! Și cînd m-am uitat la cheile să-mi vină rău... Una simplă, de pe vremea bunicii... Păi n-am fost eu prost să-mi sparg capul ca să descopăr un lacăt nou? Și încă unul cu șase broaște. Toate automate. Învrtești la dreapta, învrtești la stînga și împingi. Simplu și economic. Nu. Hotărît. N-am noroc la inovații... Sau sînt ăștia de la cabinetul tehnic niște încuiați...

TEMPLE ȘI TEMPLER

SAU DESPRE „MISIUNEA CIVILIZATOARE” A COLONIALISTILOR BRITANICI

De curind, mareșalul Harding, guvernatorul civil și militar (la drept vorbind, mai mult militar decât civil) al Ciprului a dat un ordin privitor la clopotele bisericilor. Mister Harding a observat că bisericile din Cipru și mai ales clopotele lor sînt niște lucruri supărătoare și subversive. El a dat poruncă să se facă ordine: clopotele să nu se mai tragă decît pentru ceremonii religioase și nu pentru „motive politice”. Să se tragă, adică, la botezuri, nunți, înmormintări, etc. În ce privește botezurile și nunțile, rămîn la libera voie a cetățenilor. D. Harding e un liberal mărinimos. Cit despre înmormintări, administrația engleză e dispusă să dea o mîna de ajutor populației și clopotelor din Cipru. Dar D. Harding nu și-a închipuit că o înmormintare poate fi o „ceremonie politică”. Petrecînd pe ultimul drum pe victimele colonialismului civilizator, dangătul clopotelor din străvechea insulă a ridicat poporul la luptă pentru libertate. Urechile d-lui Harding suferă grozav. Și nu numai urechile. Bisericile din Cipru nu-i dau pace. Un nou ordin, bătrînele lăcașuri de închinăciune, bisericile, temple, mănăstiri, sînt răscolite, percheziționate, profanate, de oamenii mareșalului. Rezultatul? Clopotele continuă să bată. Mai ales pentru înmormintări. Dar mister Harding a obținut totuși o victorie demnă de bătrîna lui glorie militară. Perchezițiile au dus la o descoperire extraordinară: s-au găsit arme! S-au găsit „teroriști” înarmați pînă-n dinți care plănuiau nimicirea imperiului britanic! „Teroristul” a fost adus cu arme cu tot în fața judecării, el e un băiețuș de 13 ani, nepotul arhiepiscopului, iar arma cumplită care s-a găsit asupra lui e... o praștie! „Teroristul” a fost condamnat, după cele mai moderne principii civilizatoare ale colonialismului, la biciu-

ire, iar unchiul lui, arhiepiscopul Makarios, deportat. Mareșalul Harding a repercutat o primă victorie asupra bisericilor din Cipru. Dar lupta lui cu lăcașurile de închinăciune nu s-a încheiat. Ea aparține unei adevărate tradiții a colonialiștilor britanici. Tradiția unui interes statornic, a unei mari „admirații”, a unei pasiuni neobosite pentru bogata moștenire artistică lăsată lumii de civilizațiile străvechi ale Orientului. Bisericile, temple, palate, pagode, moschei, piramide, semănate din belșug de pe malurile Iordanului și Nilului pînă în peninsulele Asiei și în Ceylon, au atras, de sute de ani, privirea incercaților iubitori de artă, navigatori, negustori și generali englezi.

Reprezentanții civilizațiilor mai noi au întîmpinat aceste străvechi capodopere în fel și chip, pe măsura propriei bogății de spirit, pe măsura gusturilor și intereselor de tot felul. Unii le-au admirat și le-au cinstit în chip dezinteresat. Alții le-au admirat pînă într-atît încît au și... cumpărat cîteva din aceste temple și biserici, transportîndu-le acasă, la New-York sau Washington. Alții nu s-au mai ostenit să le cumpere și să le transporte, ci le-au lăsat pe loc, mulțumindu-se să le mai ușureze încărcătura de aur și pietre prețioase, care jignea prea mult modestia și sobrietatea zeilor și dumnezeilor respectivi... Colonialismul britanic a participat din primele timpuri la toate aceste forme de admirație. Dar mai ales la ultimul! În ultima vreme, această pasiune a colonialiștilor englezi pentru vechile monumente orientale a înregistrat unele dificultăți. Lupta cu clopotele a mareșalului Harding nu e decît una dintr-un șir lung. Kenya, Iordania, Malaya, Arabia Saudită etc. au făcut prea mult zgomot, în ultima vreme, în jurul colonialismului englez și a rezultatelor lui. Ceea ce a stîrnit o furtună de proteste în Anglia, unde s-a invocat „marea misiune civilizatoare” britanică, „marile binefaceri” semănate de englezi prin toate ungherele planetei.

Auzind însă aceste patetice declarații, ochiul din fruntea uriașului Budha dintr-unul din marile temple ale Indiei, a clipit ușor din orbita-i goală, de unde a dispărut cel mai mare diamant cunoscut în lume. Au zîmbit cu semnificație, din firițele lor de la British Museum, și nenumărații Ramses egipteni, strămutați din giganticele lor

IN LUMINA FAPTELOR • IN I

IN LUMINA FAPTELOR • IN I

Recorduri, recorduri

Ziarele occidentale aduc la cunoștința întregii lumi două n recorduri extraordinare, men să sporească desigur strălucir modului de viață care le-a d naștere.

E vorba mai întîi de un perfo manșa „maestrului” italian V. dimiro Sante-Vanini din Floren care a bătut recordul mondial durată... la pian. Într-adevăr „maestrul” florentin a izbutit să cîm la pian, fără întrerupere, timp 49 de ore!

Nu se comunică nimic desp starea instrumentului.

piramide pe malurile Tamisei, împreună cu averile lor cu tot, împreună cu averile copiilor și nepoților lor, ale strănepoților și urmașilor din veacuri și milenii, care au apucat să guste din umbra civilizatoare a colonialismului britanic. Astăzi, simbolul colonial nu mai filfite deasupra templelor și palatelor din India, deasupra piramidelor și templelor din Egipt. Dar pasiunea colonialiștilor pentru lăcașuri de închinăciune, pentru arta orientală, n-a secat. Pentru că n-a secat nici uriașul fluviu de aur, fabuloasele comori ale Orientului, care se varsă de veacuri în arterele sclerозate ale City-ului. Pentru că mai sînt pagode acoperite cu aur, mai sînt Budha cu ochi de diamant, mai sînt moschei și temple și biserici, sub ale căror odăjdii, mai scumpe sau mai sărace, gîlgite petrolul sau scîlpește lacrima scumpă a arborelui de caucuc. Așadar, lupta cu templele continuă: „misiunea civilizatoare” a colonialiștilor englezi n-a încetat. Ea se exercită din plin în Kenya, unde, e drept, nu prea sînt temple monumentale, dar unde sub fiecare din cele cîteva zeci de mil de cadavre ale negrilor supuși „civilizării”, pămîntul ascunde diamantele a mii de temple luxuriante. Firește, colonialiștii nu vor folosi aceste diamante pentru a ridica și împodobi temple. Colonialiștii nu ridică temple. Colonialiștii ridică diamantele - diamantele reale și diamantele sudorii omenești.

Recent, s-a anunțat în Camera Comunelor că „Anglia este nevoită să ocupe oaza Buraimi” (Arabia Saudită). Nevoită, de ce? Să fie oare atracția tradițională a albelor, strălucitoarelor moschei arabe? Acum ea „este nevoită să atace și să asedieze singeros întreg principatul Oman”, este „nevoită” să „civilizeze” Insula Cipru.

Generalul Templer este „nevoit” să silească Iordania să adere la pactul de la Bagdad. Generalul Templer este cel mai recent civilizator britanic, care vizitează frumusețile Orientului Mijlociu. Dar Templer n-a venit pentru temple. De asemenea lucruri se ocupă în Anglia oamenii de afaceri. Templer este militar. Sub cozorocul lui cu frunze de stejar și-au găsit adăpost

puține și știe că periculul mai știe sînghebat urmarea disciplin mofturi dad. A Temple știe că cu vre englez, multă rence n e gener Temple porunc danian cu petri britanic siderab și num său. Te poetulu cum, re chile le biciul năprazi sfînt al moarte Glubb

Uneltirile britanice în Orientul Mijlociu au primit o lovitură prin demiterea generalului englez John Glubb din funcția de comandant al Legiunii arabe din Iordania.

(Ziarele)

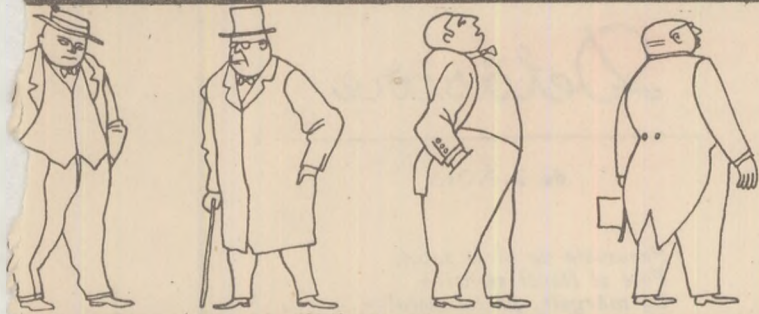
„Serenadă”...

...răsplătită!

Desen de V. Timoc

LUMINA FAPTELOR • IN LUMINA FAPTELOR

LUMINA FAPTELOR • IN LUMINA FAPTELOR

Cea de-a doua performanță, și mai măreață decât prima, aparține cetățeanului Kevin Sheean, din Irlanda, care, în momentul când s-a publicat știrea, vorbea de... 112 ore, având toate șansele să bată vechiul record stabilit la 131 ore! Firește, într-o asemenea învingătoare exercitare a graiului, Kevin Sheean a trebuit să spună vrute și nevrute, fleacuri, prostii, și prăpăstii, pe el neinteresându-l decât durata activității sale vocale. Și, în privința duratei, desigur, performanța sa nu e prea grav periclitată de tentativele neobosite ale rivalilor săi neînduplecați din rîndul politicienilor și ziariștilor occidentali. Dar în ce privește prăpăstiile debitate, isprava lui Kevin Sheean e cu totul modestă în raport cu unele discursuri și comentarii de presă din occident, însăilate de curînd pe marginea lucrărilor Congresului al XX-lea al P. C. U. S. Recordul absolut în acest sens pare să aparțină comentatorului ziarului american „Daily Mirror”, care, în cele câteva fraze scrise cu privire la congresul amintit,

izbutește să ajungă la concluzia că în prezent... „războiul devine inevitabil”. Cu ziaristii aștia de la „Mirror” nu mai e nici o mirare.

Ușor de spus...

Senatorul Adlai Stevenson, care este candidatul partidului democrat în alegerile prezidențiale din acest an, a declarat recent că împărtășește punctul de vedere al guvernanților republicani, potrivit căruia ar trebui evitate, în timpul campaniei electorale, „excese partizane” măcar în materie de politică externă.

În același timp, domnul Stevenson a atras atenția asupra faptului că domnul Foster Dulles, care a cerut cel dintîi evitarea „exceselor partizane”, nu s-a dat în lături să afirme, în cadrul campaniei electorale din 1952, că politica externă a fostului guvern democrat a fost... „imorală”...

În continuare, domnul Stevenson, furat de problemele de politică externă și de mirajul scaunului prezidențial, la care visează mai de mult, a declarat fără înconjur că actualul guvern republican duce o politică externă... absurdă și aventuroasă, care a adus Statele Unite, la un moment dat, în pragul războiului cu China. Apreclind acest sincer schimb

de complimente, fără „excese partizane”, observatorii de presă prevăd actuala campanie electorală din S. U. A. o desfășurare dramatică și spectaculoasă.

O veche confuzie

Doctorul Erhard, ministrul economiei de la Bonn, a vizitat de curînd Italia și a petrecut câteva zile în sudul țării. După cum se știe, această parte a Italiei, înepolată, lipsită de industrie (deși avînd însemnate resurse naturale), cu o populație bîntuită de foamele cronice și de șomaj - e, de la o vreme, în atenția opiniei publice italiene, care discută intens pro-

blema valorificării acestei regiuni, a ridicării ei din mizerie.

Sosînd la fața locului și intrînd în „atmosfera” (care cuprinde, între altele, și niște „experți” americani interesați de petrolul descoperit recent acolo), domnul Erhard a declarat imediat sus și tare că problema valorificării sudului Italiei este, fără îndoială, o problemă europeană. El a adăugat apoi, după un moment de gîndire, că, desigur această problemă privește mai ales Germania...

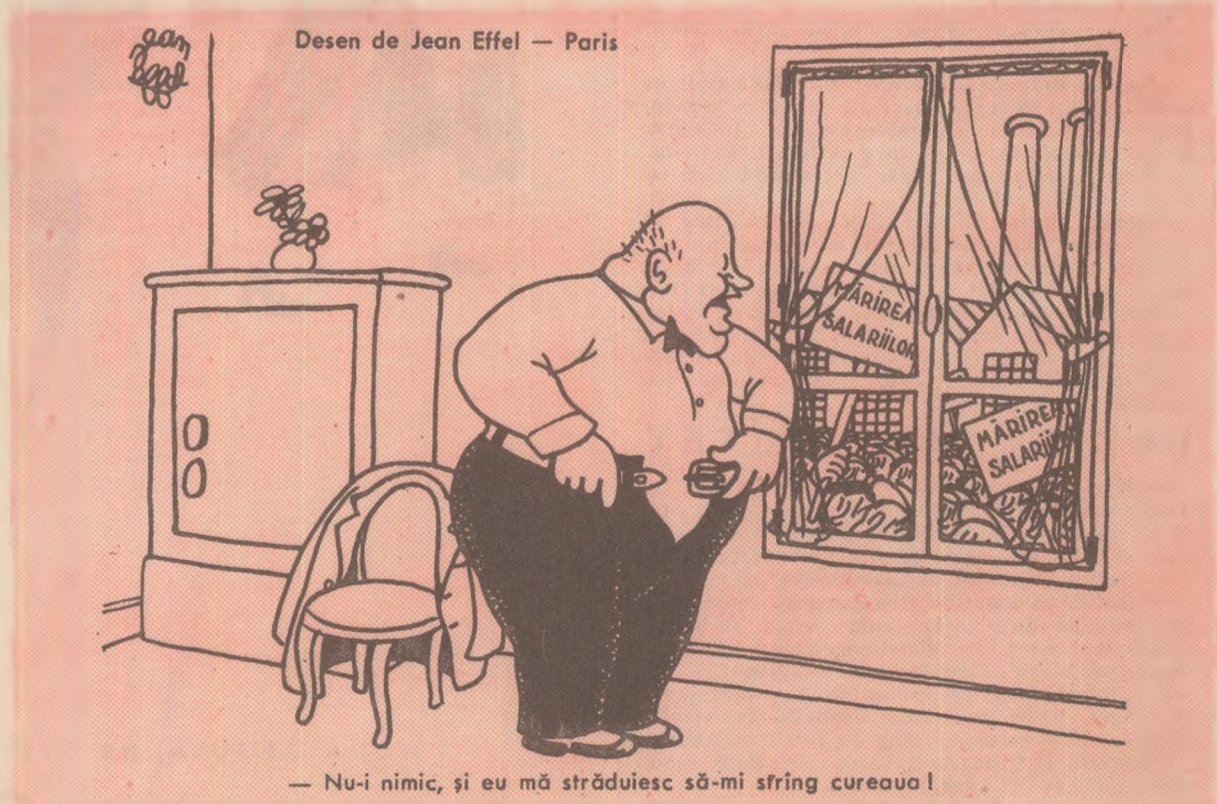
Căci, după socoteala unor „specialiști” de la Bonn (și potrivit unor vechi paragrafe din „Mein Kampf”), Europa înseamnă Germania!...

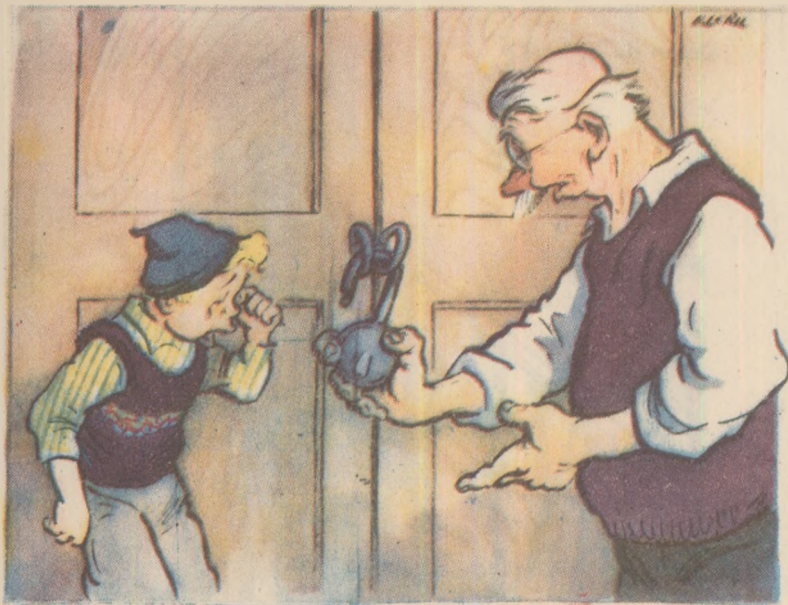
ION CĂLIMARĂ

dei. Una este disciplina: Templer Iordania face (încă) parte din imperiul britanic (una la mîna!); Templer că pactul de la Bagdad a fost încheiat de Anglia (două la mîna!) prin care a treia la mîna ar fi - conform unei - ca Iordania să termine cu războiul și să intre în pactul de la Bagdad - două idei de sub cozorocul lui Lawrence și în legătură cu tradiția: Templer prin aceste meșteșuguri a mai lucrat, jumătate de veac în urmă, un alt Lawrence, care a „civilizat” fără să vorbească de petrolul arab. Și doar Lawrence era decît colonel, - el, Templer, nu! Cu aceste - două și fixe - idei, Lawrence a venit pe malul Iordanului și a pus în aplicare regula Iordaniei, poporul iordan și istoria sa să se conformeze - cu totul - disciplinei și tradiției britanice. Ceea ce a urmat depășește conștiința înțelegerea generalului britanic: Arul ideilor refugiate sub cozorocul lui Lawrence a putut să vadă cum - vorba lui - „arabii toți ieșeau din cort”, înviînd cu o nouă putere străvechi - legende de pe malurile Iordanului, minții populare s-a ridicat uriaș și a strigat pentru a izgoni din templul patriei pe zarafii și negustorii de petrol ai colonialismului englez, de-a-ia - Pașa și alții.

GEO DUMITRESCU

— Ai pierdut cheia? Nu-i nimic! Țsta-i lacăt fabricat la „Bernath Andrei” din Oradea. Tragi de el ușor și se deschide.

Delăsare

de Z. NOIA

*Freamătă de oiață satul,
Fete și flăcăi se-nșiră
Ca mărgele, pe tot hatul —
Numai tu lipsești, Zamfiră!*

*Iată! Soarele-i de-o șchioapă,
Și tractorul pe ogoare
Sforăie pe-a zării pleoapă...
Doară tu sforăi mai tare!*

*Peste deal departe cătă,
Și adinc sapă în țărână,
Brazda-n urmă-i, stă culcată...
Ca Zamfiră — într-o rină.*

*Vezi? Îți bate dimineata
La fereastră, musafiră;
Și cu ea te-ntreabă oiața:
„Cînd te vei trezi, Zamfiră?”*

URZICA AJUTA

— „Urzica” îi ajută pe ploșteni să se plimbe cu autobusul și să nu-i doară capul.

Ca să nu-i doară capul, ploștenilor din cartierul calea Cimpinei le trebuiau... medicamente. Dar n-aveau farmacie în cartier. Sezisat de noi, „Centrofarm”-ul regional a înființat în acel cartier o farmacie.

Pentru plimbări de plăcere și de interes din centrul orașului la gară, ploștenii aveau curse de autobuse numai pînă la ora 9 jumătate seara. În urma sezișării noastre, Comitetul executiv al statului popular orășenesc a luat măsurile cuvenite; acum, aceste autobuse circulă pînă la ora 12 noaptea.

— Datorită „Urzicii”, gospodinele bucureștene vor avea anul acesta... pompe de filit mai bune.

La confecționarea acestor pompe întreprinderea „Metaloglobus” din București utilizează și niște garnituri din piele de toval. Dar, de la o vreme, întreprinderea furnizoare „Ianoș Herbak” din Cluj îi livra altfel de garnituri (din piele tăbăcită în crom) din cauza cărora pompele se defectau repede.

Sezisată de noi, direcția generală respectivă din Ministerul Industriilor Ușoare ne informează că fabrica din Cluj a revenit în sentimente mai bune; a început să furnizeze iarăși garnituri de piele de toval.

Întreprindere cu obraz! Numai garniturile îi sînt de toval.

— Întreprinderea „Țesătura” din Iași a avut în cursul anului trecut serioase dificultăți în muncă, din vina uzinelor „Metalurgica” și „Independența”, ambele din Sibiu, care nu i-au livrat total și la timp comenzile (piese de schimb pentru mașini textile) contractate.

Sezisat, Ministerul Industriilor Metalurgice și al Construcțiilor de Mașini ne-a răspuns că, pentru îmbunătățirea muncii în acest sector, a dat tuturor uzinelor pe care le tutelează instrucțiunile necesare în vederea respectării pe viitor a disciplinei de plan și contractuale.

Deci, pe viitor, la „Metalurgica” și la „Independența” din Sibiu, — adio... independență față de obligații și răspunderi!

URZICA N-A AJUTAT

— „Urzica” n-a reușit să-i ajute în muncă pe directorul Macovei al cinematografului „Victoria” din Tirgoviste, fiindcă lipsurile i-au fost cocoloșite de forul său superior „Întreprinderea cinematografică regională de stat Ploști”.

Sezisat că la numitul cinematografului „curățenia lasă mult de dorit”, iar „sala nu se aerisește suficient și aerul este viciat permanent de miazmele grele ale W. C.-ului prost întreținut” — forul cocoloșitor ne răspunde (după... două luni) că... „nu poate verifica” lipsurile semnalate, deoarece nu precizăm... „cînd au fost constatate”.

Precizăm că lipsurile au fost semnalate cînd spectatorii au tras aerul pe nas.

NOUĂ REGULĂ DE CIRCULAȚIE

Desen de Val Munteanu

CELE DOUĂ EXISTENȚE ALE TOVARĂȘULUI

de ȘTEFAN HORIA

BECHERU

Mai există oameni care cred că între locul de muncă și viața lor particulară, oricăre relație este de desăvârșire exclusă. Un asemenea om era, spre exemplu, tovarășul Becheru. Dar mai bine să luăm în timp-lărea de la începutul începutului ei.

Cine era - și mai este și astăzi, țin să vă asigur - tovarășul Becheru? Ei bine, tovarășul Becheru era o persoană deosebit de importantă. Adică... tot atât de deosebit de importantă pe cât ești de deosebit de important și d-ta, iubite cititor, pe locul d-tale de muncă, în cercul d-tale de prieteni etc. Sau pe cât de deosebit de important sînt eu, dumnealui, dumneaei, oricare dintre noi.

Vă să zică, tovarășul Becheru era șeful producției din fabrica „Ulceica”, întreprindere industrială de stat pentru aprovizionarea cu oale, ucele, crățiți, tigăi, găleți, ibrice și altele asemănătoare, obiecte toate îngrijit smălțuite, variat colorate și intens căutate. În fiecare zi venea tovarășul Becheru la fabrica unde își ducea munca, lucra cu conștiinciozitate timp de opt ore, ba - uneori - mai mult chiar, apoi se spăla pe mîini, își schimba hainele, și, odată cu această ultimă operație, își schimba și personalitatea. Zău, că nu e o poveste fantastică, ruptă de preocupările zilelor noastre. Ulte-așa: cum ieșea tovarășul Becheru din fabrică, devenea alt om. Ulta de oale, ulcele și crățiți, și imi închipui că dacă iar fi pomenit careva de asemenea articole, simpaticul nostru erou ar fi ridicat din umeri și ar fi spus: „Oale? Ulcele? Etcetera? Nu știu nimic! De la cinci în sus sînt cetățeanul Dinuleț Becheru care dorește să-și petreacă într-un fel plăcut timpul său liber!”

Așa că, într-o dimineață, fiind la fabrică, tovarășul Becheru, șeful de producție, (cu totul altul decît Dinuleț Becheru, cetățeanul în repaus) participa la o mică ședință organizată în biroul directorului său.

- Tovarăși, spune directorul, anul care s-a scurs a fost încununat de succese. Planul global l-am depășit cu 3 la sută, ceea ce a atras după sine felicitările forurilor de resort. Dar tot planul nostru (pe sortimente de data aceasta) a fost realizat numai în proporție de optzeci la sută, ceea ce a atras după sine critica presei. Și aceasta nu e bine! Pentru că, tovarăși, dacă noi producem vase de mare capacitate, nu-l mai puțin adevărat că producem și din cele de mică capacitate. De unde reiese că e de datoria noastră să mărim capacitatea de producție a vaselor de mică capacitate și să reducem la justa capacitate capacitatea de producție a vaselor de mare capacitate, care capacitate...

Fără îndoielă că tovarășul director nu era un excelent vorbitor. Era însă un om de ispravă, și, mai ales, bine intenționat. Dacă ar fi renunțat la un vocabular „de mare capacitate”, cu siguranță că ar fi spus ceea ce avea de spus în numai câteva cuvinte:

- Tovarăși, să nu fabricăm numai găleți și oale mari (care dau maximum de rentabilitate întreprinderii), ci să ne gîndim la variatele nevoi ale populației, punînd în fabricație (în proporție justă) și ulcele, și ibrice, și cănițe, etc.

Totuși, cel de față îi pricepură intenția, își luară solemn angajamente, iar tovarășul șef de producție Becheru, cînd defalcă planul pe secții, dădu în lucru: secției I, găleți de 30 kg, secției a II-a, găleți de 20 kg, secției a III-a, oale de 10 kg și secției a IV-a, crățiți de 6 kg.

- Și angajamentele pe sortimente, tovarășe Becheru?

- Mai întîi sortimentul numărul unu: planul global! zise Becheru. Mai tîrziu, om vedea noi. Dă, totuși, secției a V-a câteva crăcioare și ibricele, să nu se zică așa și pe dincolo! Cu tovarășul director mă înțeleg eu altă dată! și-și spală mîinile,

se schimbă, ieși pe poartă și deveni Dinuleț Becheru, cetățean în căutare de timp plăcut.

Acum să urmărim și cea de-a doua existență a tovarășului Becheru.

„Timpul plăcut” al lui Dinuleț Becheru era blond, avea ochi albaștri și intenții foarte serioase. Avea adică intenția să-l lase pe eroul nostru becher numai cu numele, făcînd din Dinuleț un om însurat, gospodar la casa lui. Cum Dinuleț n-avea nimic de obiectat acestor intenții, căsătoria avu loc prin februarie, și, imediat după aceea, tinăra pereche se instală în locuința comună din strada Fericirii, numărul... dar mai bine să ferim încîntătorul cuib de amănunte indiscrete.

Din prima zi a vieții lor conjugale, tinăra soție dori să-și îngrijească soțul așa cum scrie la carte. Să-i facă o cafea, să-i servească două ochiuri, să-i prepare o mîncărică gustoasă pentru la prînz... Dar în loc de toate acestea, ea oftă:

- Uf, ce ție și cu prietenii ăștia! Tot felul de cadouri ne-au adus: bustul lui Mozart în bronz patinat, scrumiere de cristal în care nimeni n-are să aibă inima să-și picure scrumul, serviciul de porțelan de ținut în vitrină... Numai la un ibricel, două-trei tigăițe și o cratiță de fier kilo-

gramul de lapte nu s-a gîndit nimeni.

- Just! confirmă Dinuleț, gîndindu-se mai curînd ce bine se potrivește cuta dintre sprincene cu catifeaua pleoapelor soției sale.

- Azi ai să-ți mai fie gustarea în oraș, continuă ea cu fermitate. Dar după-masă te duci să-mi tîrgui lista asta, iar de mîine...

- Just! spuse din nou Dinuleț, căutînd să-și afirme personalitatea, și luă lista, își sărută soția, se duse la fabrică, deveni șeful producției pentru opt ceasuri - ba chiar mai mult - și cînd ieși de la lucru, redevenind iubitorul Dinuleț, alergă în oraș și intră în primul magazin universal.

- Un ibric de un sfert, unul de jumătate, două tigăițe, o ulcă de unu pe unu și o cratiță de unu pe doi, spuse el într-un suflut la raionul respectiv.

- Ibric? întrebă mirată vânzătoarea.

- Pentru cafea! răspunse cu voioșie Dinuleț.

- Vă pot da așa ceva! spuse vânzătoarea, văzîndu-l cam nepriceput, și îl puse în față o „ulcă” de zece kilograme.

- Hm... făcu Dinuleț, puțin fistic... Familia mea abia intră în primul ei cîncinal! Știi, pentru moment sîntem numai doi!

Ce mai-ncolo, încoace, vânzătoarea ar-

gumentă că n-a mai primit crăcioare și ibrice de un semestru încheiat. Dinuleț se miră, apoi se îndîgnă (odată cu ceilalți cetățeni care intraseră în magazin pentru aceleași obiecte) apoi protestă și în sfîrșit făcu prima greșală din cea de-a doua existență a sa: își amestecă existențele.

- Mie-mi spui că n-ai?... Dumneata știi cine sînt eu?... Eu sînt șeful producției fabricii de vase emailate din...

- Cum? izbucniră toți cei de față uluiți. Dumneata ești „ăla”? Dumneata care... Dumneata va să zică... Să-mi fierb ceașca de ceai în găleți duble? D-ai are laptele meu „gust”, că pun la foc un kil într-o cratiță de zece și pînă să fiarbă, se prăjește ca o clătită neumplută...

- Stați, tovarăși, că...

- Și tot dumnealui cu pretenții! Să faceți... Să dregeți... Să reveniți la realitate... Să...

Pe jumătate sufocat, Dinuleț țîșni din magazin ca din pușcă. Nu se afla în fabrică, și totuși îi vuia capul ca lui Becheru, șeful de producție. Nici cînd ajunse acasă, după două ore de umbrel prin multe alte magazine (unde nu-și mai declinase calitatea) nu izbutise să-și revină la cea de-a doua a sa existență, la cea de soț. La această situație îl trezi iubita sa consoartă, dar fu și mai rău. Nu că ar fi fost o soție cicălitoare, dar voia să-l gospodărească așa cum își visaseră amîndoi.

Fu o tragedie.

A doua zi, la fabrică, tovarășul Becheru se duse glonț la depozit. Uitase că act e șef de producție și rămăsese soț.

- Tovarășe Ionică, fă-mi rost imediat de un ibric, o tigăiță, o...

- Se poate ca tocmai dumneavoastră să nu știți că mărunțuri d-astea nu mai fabricăm de cîteva luni? Sorturi nerentabile le îl muștră cu blîndețe șeful de depozit. Ce-am avut, s-a dat de mult.

Ca o furtună intră bietul tovarăș Becheru în biroul său.

- Defalcare greșită... Planul pe sortimente înainte de orice... Lapte prăjit și ceai la găleată... Ochiuri la cratiță și sarmale la capac... Inadmisibil...

Pentru prima dată era tovarășul Becheru și cetățean și șef de producție în același timp. Il veți scuza dacă acțiunea simultană a celor două existențe l-a cam buimăcit la început.

- Ce s-a întîmplat cu Becheru al nostru? întrebă un șef de secție pe un coleg de al său într-o zi, în pauza unei ședințe de producție. L-a prelucrat directorul?

- Nu, dragul meu, nevasta!

FABULĂ despre niște critici literari contemporani

Dedic această fabulă cu oi
Unor anume critici de la noi
S-o albă pentru uzul personal
Atunci când vor să sară peste cal.

Impins de cine știe ce nevoit
Un cetățean ajuns baci la oi
Nu știu exact prin ce împrejurare.
Avea o leafă bună și mîncare
Dar munca, fte porba între noi,
Nu-l surmena deloc, ba îl dădea
Răgazuri mari de timp în care sta
Cu ochii duși spre zările senine
Simțindu-se, destigur, foarte bine.

Dar într-o zi, cînd morbul plăctiselti
A început să-l roadă și să-l scurme
Ca o căpușă înlăuntrul pleții,
Și-a aruncat un ochi distrat spre turme
Și, dezgustat de această meserie
(Exemplu clasic de monotonie)
Spre care nu-l chema nici un îndemn
Făcu discret dulăului un semn:
- Tu, care ești un înțelept și care
Al stîmă și respectul meu din plîn,
Cum aș putea la stîna asta oare
Să-nțerc a mă distra și eu puțin?
- E foarte simplu - i-a răspuns dulăul.
Pornește chiar de astăzi să-ndrepti răul
Care minează turmele de oi.
Sînt unele cam slabe și sfîrșite
Din cauză că n-au fost îngrijite
Precum prevăd metodele mai noi.
Și i-a propus dulăul fel de fel
De chestii (cum s-a priceput și el)
De care n-aș mai orea să mă ocup.
L-a informat temelnic despre lup,
Dușmanul clasic. L-a-nodătat apoi
Că lîna e în funcție de oi
Și că produsul ăsta milenar
E tot atît de extraordinar

Și astăzi, fiindcă apără de ger,
Exact ca și pe vremea lui Homer.
I-a mai vorbit ceva și de berbeci...
Dar baciul îl răspunde: - Poți să pleci
Prietene Lăbuș, îți mulțumesc,
La ce mi-ai spus am să mă mai gîndesc.

Și, după oreo trei zile, pare-mi-se,
Baciul se duse printre oi și zise:
- Voi oile sînteți niște cretine
De zece mil de veacuri și mai bine,
De cînd vă îngrijește omu'n stîna,
Un singur lucru știți să faceți: lîna!
Și lapte-acolo... cîteva hîrdale
Care miroase-ngrozitor a oaie.
Ce, poate credeți că cu-astfel de fleacuri
O s-o mai duceți alte mil de veacuri?
Cum vă-nșelați! De-aceea luați aminte
La ce vă spun: De astăzi înainte
In stîna noastră, flecare oaie
Oricum ar fi, de rasă sau țigale,
Bătrînă, tinerică, slabă, grasă,
Să nu ne mai dea lîna, ci mătasă.
In primul an accept chiar și bumbac
In orice caz, cu lîna nu mă-mpac;
Produsul ăsta antic e minor
Și-l socotesc direct respingător.
Dar laptele? Ce preți să fac cu el?
Sînt om în toată firea, nu sînt miel.
In consecință, vă previn că țiu
Să-mi dați neapărat la o mulsoare
Pe lîngă lapte și nișel rachiu
(Să zicem jumătate de căldare).
Dar să nu-mi spuneți cum că nu se poate
Că oă ia mama dracului pe toate.

Cînd turma s-a trezit din uluială
A fost o consternare generală,
Păreri diverse s-au întretătat:
- O fi nebun săracul!

- O fi beat?

- Lăsați-l că e tînăr și se moaie,
Fu de părere o bătrînă oaie.
Și dați-i timp să-voețe meserie.
Voi nu vedeți că bietul om nu știe
Nici rudimente de zoologie?
De-ar accepta măgarul să-l învețe
Să-l instruiască și să-l dea povețe
Cum să se poarte mai politicos,
Ar fi, cred eu, o treabă cu folos.

Urmarea la poveste n-o mai știu
Dar oile, precis, n-au dat rachiu
Și nici mătase pură-n loc de lîna,
Cum le ceruse baciul de la stîna,
Care-a plecat de-acolo, bănuim,
Acoperit de risul unanim.

Morala

Așa se-nțimplă, ce să-i faci?
Atunci cînd Baciul nu-i dibaci
Și cînd spre hazul tuturor
Se orea și critic de umor.

O baie

La filatura „Alexandru Sahia” din București, conducerea fabricii ar vrea să construiască o nouă baie pentru salariații ei (baia veche... nematexistînd) și a cerut Ministerului Industriei Ușoare cuvenita aprobare. Dar tovarășii de la direcția industrială din acest minister s-au opus. Argument: pe terenul acestei fabrici urmează să se construiască... în decursul nouă luni cincinal... un mare combinat textil!

Fabrica a insistat: pînă să se termine marele combinat, înșiși muncitorii acestuia ar putea folosi mica baie provizorie, care ar ocupa un spațiu foarte restrîns.

Dar tovarășii de la direcția industrială s-au opus din nou, lă-sîndu-i pe salariații acestei fabrici... să se spele unde-or ști.

Și după acest răspuns, s-au... spălat pe mîini.

Răspuns, cu care cei ce l-au dat ar putea să se... spele pe cap!

...Și patru sporturi

Salariații filaturii „Alexandru Sahia” nu s-au plîns niciodată, că n-ar avea teren de sport. Și asta, pentru că au teren. Unul de volei. Terenul acesta însă ar simți nevoile de unele completări. Și anume, ar simți nevoile de o... echipă.

Or, nici o persoană de prin cartierele învecinate nu vine să-i organizeze în echipă pe tovarășii de la această filatură.

Și ce mai fila... tura-vura, - aceeași problemă și cu alte trei sporturi pe care salariații acestei fabrici le-ar mai putea practica: tenis de masă, baschet feminin (fiind vorba de o întreprindere cu circa 85% personal feminin) și, pentru bărbați, fotbal.

Deci, rezultatul activității sportive în această fabrică este în momentul de față... 4 la zero.

Lucruri pe dos

La uzinele „Mao Tze-dun” din București, baia centrală a salariaților funcționează defectuos, iar baia de la cazangerie funcționează... pe dos.

Cu baia centrală, e simplu; se știe că trebuie reparată. Cu baia de la cazangerie, e mai complicat; nu se știe ce are; că vara curge din ea numai apă fierbinte, iar în timpul iernii numai apă rece.

Iar conducerea uzinei, de cîte ori e întrebată cînd va repara aceste băi... o scaldă.

...Și o sonetă

De trei ani, conducerea uzinei „Mao Tze-dun” promite turnătoriei sale de fontă, o sonetă: instalație pentru spart fontă.

Și tot de trei ani, piesele mari de fontă continuă să fie trimise, spre a fi sparte, la uzina „Mátyás Rákosi”, iar spre a fi topite - la Hunedoara.

Mereu, timp și parale pierdute.

Ca să realizeze în sfîrșit această sonetă, pe care o are mereu în plan, conducerea uzinei așteaptă pesemne să fie rugată cu lău-tari, care să-i cînte serenade, sau fiind vorba de o sonetă, să-i cînte o... sonată.

Cultură și agricultură

În unele raioane ale regiunii Timișoara se face agricultura sistematică și cultură sistem... Oravița și Reșița.

În raionul Oravița, îndrumătorii culturali sînt folosiți de către organele locale numai în campaniile agricole. Fostul îndrumător Ion Sulea a avut, în trei ani, o activitate culturală ne-agricolă de numai... două luni, - iar actualul îndrumător Popa Pompiliu n-a apucat, de un an de cînd e utilizat numai în campaniile agricole, să facă și o zi de cultură fără agricultură.

În raionul Reșița, așijderea; pe tot timpul campaniilor agricole în care îndrumătorul Drăgoi Ion e exclusiv folosit, secția culturală stă... încuiată. Deci, un gen special de cultură; cu lacăt. Și un gen special de responsabili culturali-agricoli; încuiați.

Cadre didactice?

Cînd organe responsabile descuiate, ca în raionul Caransebeș, în ca - pe lîngă agricultura - să se facă și cultură, se găsesc în schimb cadre didactice (ca în comunele Teregova și Obreja) care nu înțeleg să răspundă la chemările respectivelor sfaturi populare.

Niște cadre, bune de pus în... cadru!

TEZĂ LA
Zoologie

D E S P R E B O I

Boli sînt niște animale domestice care formează obiectul muncii funcționarilor de la O.R.A.C.A. (Oficiul rațional de achiziții și colectări de animale) Pleșița, regiunea Craiova.

Boli dau omului carne, păr și piele, iar comportările funcționarilor de la O.R.A.C.A. - Pleșița... dau de gîndit.

Acești funcționari, avînd a expedia un deva un număr de boli, angajează pe muncitorii zilieri Pleșoiianu Simion și Filip Ion să imbarce boli în două vagoane de tren, în gara Moșăței (aceeași regiune), dar mai departe nu se ocupă de această chestiune, drept care... află ulterior următoarea cugetare zoologică.

Cugetare: boul e un animal arivist. Adică tînde să ajungă cît mai departe. Din nefericire, boli trimiși de la O.R.A.C.A. - Pleșița spre a fi imbarcați la Moșăței n-au ajuns nicăieri. Adică au ajuns la Timișoara. Dar acolo au aflat că... nu pot afla cine anume are nevoie de ei.

Ajunși acolo, după ce-au călătorit, împreună cu cei doi însoțitori zilieri, două săptămîni cu trenul, înghețați și nemuncați, boli constată cu surprindere și dezamăgire că sînt... refuzați peste tot. Nici fabrica de zahăr de lângă gara Flavia, pe numele căreia sînt întocmite documentele de transport, nu-l primește ca materie primă, spunînd că ea face zahăr din sfeclă - nici abatorul local, la a cărui poartă bat disperati, nu-l acceptă, spunînd că nu l-a comandat, nici vreo întreprindere metalurgică nu-l primește, spunînd că din boli nu poate face caiele.

Timp de patru zile, cît pribegește fără hram pe străzile Timișoarei, boli profită de ocazie spre a se cultiva, - și-și dau seama cu această ocazie, gîndindu-se la trista lor întoarcere acasă, de unde vine zicala: „Te-ai dus bou și te-ai întors vacă”. Dar dacă acești boli nu s-au bucurat în Timișoara de nici o primire, sperăm că în schimb, fie funcționarul de la O.R.A.C.A. - Pleșița, care au dispus imbarcarea acestor boli fără să specifice precis și adresa, fie impiegatul din gara Moșăței care au expediat boli fără să specifice destinatarul, vor fi neapărat luați... în primire, cum se cuvine de către cine le poartă de grijă.

După un material de la corespondentul nostru din Timișoara
Straton Nicanor

- De trei ore n-ai prins nici o caracudă! Mai bine mergeam la restaurant!
- Și crezi că ospătarul le prinde mai repede?

- Încotro o fi capul cînelui?
- Lasă asta, spune mai bine încotro e capul stăpinei!

TAXATORUL: - Potțiți restul 15 bănuți!
(N.R. Desenatorul nostru obișnuiește să exagereze)

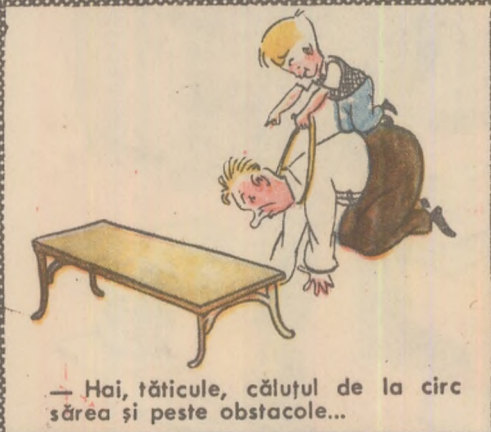
- Pe tine te-ai lăudat, iar pe mine m-ai criticat de mi-au mers fulgii!!
- Spune și tu: se cădea să vorbesc numai despre mine?

CHILIPIRGII
- Am două perechi de placheuri. Cît m-ar costa să-mi montați deasupra lor doi panțofi?

- De trei ore stau neserviți! Cît mai am de așteptat?
- Cel mult o oră! La douăsprezece închidem!

- Hai, tătucule, căluțul de la circ sărea și peste obstacole...

- Dar nu doare de loc, Gigel... Uite nenea dentistul o să-și scoată acum un dinte că să vezi că nu doare.

FĂRĂ CUVINTE

- Ei, Gigi, te-ai convins că băica nu-i fierbinte?! Acum vrei să intri și tu?

**C O P I I L O R
T R E B U I E S A L E
F A C I P E P L A C**

Desene de Nell Cobar

INOVAȚII ȘI RĂSPUNSURI

Inovație „Centrocoop“

Conducerea „Centrocoop“ a realizat o interesantă inovație: „metodă rapidă de a recompensa încet sau de loc inovații acceptate care conform legii trebuie recompensate“.

Această metodă a fost experimentată și a dat rezultate bune: cu ajutorul ei, „Centrocoop“ a reușit să nu plătească nici până azi recompensa cuvenită unei inovații primite de peste un an.

Un exemplu: inovația „un nou tip de cuptor de timp pentru ars var cu gaze naturale“ îndeplinește toate condițiile, regulamentare și este acceptată. Autorii: tehnicienii Iosif Simkovič și Hugo Legmann de la Combinatul rațional de producție (Comrai-prod) Cluj.

Pentru această inovație, care realizează în sectorul respectiv de producție - conform calculului recunoscut - o economie anuală de 300.000 de lei, regulamentul prevede un premiu de 15.000 de lei, deosebit de drepturile ce se cuvin inovatorilor conform Regulamentului de inovații.

Premiul urmează să fie plătit de către „Centrocoop“. Dar acesta... nu-l plătește. Pur și simplu.

Va să zică, inovația nerecompensată a celor doi tovarăși de la Cluj se numește „cuptor de ars var cu gaze naturale“. Dar în loc să fie ars varul, sint... arși inovatorii, de către persoane care... ard gazul... natural la „Centrocoop“.

Răspuns D. G. I.

D.G.I. înseamnă Direcția generală Industrială (din Ministerul Căilor Ferate).

În noiembrie 1955, „Urzica“ a semnalat acestei direcții generale că la Atelierele C. F. R. „16 Februarie“ din Cluj, două importante inovații (o „sită mecanică“, realizată de tovarășul Tamaș Tiberiu, și un „schelet metalic pentru oala de turnătorie de 1500 kg“, realizat de tovarășul Mocanu Ion) sint, după luni de zile de la realizarea lor, neutilizate în producție.

La această sezișare, D. G. I. ne-a răspuns următoarele:

1) „Inovația denumită sită mecanică este în curs de execuție și va fi pusă în funcțiune pînă cel mai tîrziu la data de 15 decembrie 1955“.

Adevărul: verificarea „Urzicii“ constată că această inovație nu a fost pusă în func-

1955“.

Adevărul: verificarea „Urzicii“ constată că această inovație nu era la data aceea în funcțiune și nu a fost pusă în funcțiune nici în decembrie 1955 și nici în ianuarie 1956.

Așadar, în răspunsul trimis „Urzicii“, D. G. I. nu a spus adevărul.

ține nici în luna ianuarie 1956.

2) „Inovația denumită schelet metalic este gata și a fost pusă în funcțiune de la data de 5 noiem-

Apoi, întrebîndu-i și pe inovatori ce părere au în această problemă, au răspuns „Urzicii“ următoarele:

- D. G. I. M. I. N. T. E.
- Vorbiți în... inițiale?
- Da.
- Și ce înseamnă aceste inițiale?

- Înseamnă că D. G. I., procedînd așa... Multor inovatori Ne Taie Elanul.

Au dreptate inovatorii. D. G. I. trebuie să aștepte că M. I. N. T. E., că adică... Mișcarea Inovatorilor Nu Trebuie Eliminată... din preocupările sale sub nici o formă. Nici chiar sub forma emiterii de răspunsuri... formale, la sezișările ce-i sint adresate cu privire la inovații.

CREAREA EROULUI POZITIV

SCRIITORUL: — Uite la el, rupt din viață!

Desen de A. Poch

Dragă Urzico.

DRAGĂ URZICO,

Trimis de instituția mea, E.S.I.P., în câteva localități, ca să văd la fața locului cum merge munca de difuzare a publicațiilor Ministerului Culturii, tipărite de E.S.I.P., am raportat desigur instituției cele constatate.

Un fapt însă trebuie să-ți comunic și ție, fiindcă... merită. Multe lipsuri am văzut, dragă Urzico, în privința difuzării presei, pe unde am fost, dar delăsare ca la oficiul P.T.T.R. Balș (regiunea Craiova) n-am văzut. E destul să-ți spun atita, că planul de abonamente pe 1956 la presa din R.P.R. nu era realizat de secția difuzare a acestui oficiu nici în proporție de... 10%.

Și când, la acest oficiu, într-o ședință de analiză a muncii, o tovarășă Gherghescu din colectivul secției difuzare a arătat lipsurile tovarășului diriginte Dinu Atanase, s-a petrecut atunci ceva deopotrivă demn de... difuzat; s-a găsit un președinte de comitet sindical, tovarășul Neacșu Dumitru, care să-ți facă... observație tovarășei Gherghescu că „a îndrăznit” să-ți critice în ședință „pe domnul șef” al oficiului!

E clar, dragă Urzico; dacă la oficiul P.T.T.R. Balș, planul de abonamente a însumat abia 10%, în schimb mentalitatea care domnește acolo e nesăntoasă... sută-n sută.

Dinu Marin
salariat E. S. I. P.
București

URZICO,

Unii oameni își poartă freza cu cărarea la mijloc, iar alții într-o parte.

Numai la uzina noastră, tovarășii frezori Costache Vasile și Arvătescu Aurel își poartă... frezele, aruncate pe jos și pe sub mașini. Frezele lor sînt niște unelte, niște cuțite. În felul acesta, primul a distrus pînă acum freze și alte scule în valoare de peste 1500 de lei, iar celălalt de circa 5000-6000 de lei.

Puși în cunoștință, și constatînd faptele, tovarășii cu funcții de răspundere, indicați să ia măsurile convenite, n-au luat și continuă să nu ia nici o măsură.

Unul dintre ei, tovarășul Popescu Victor, știm, are o „scuză”, e ocupat. E ocupat cu... ștergerea de pe lista de prime a tovarășului lăcătuș Pițigoi Vasile și cu încasarea respectivelor prime de către domnia sa, ca... președinte al comitetului de secție sindical.

Just, nu? Lăcătușul Pițigoi nu făcuse cîne știe ce; doar niște utilaje (...elogiate) pentru pavilioanele românești de la expozițiile din India și Bulgaria. Pe cînd tovarășul președinte al comitetului sindical avea merite mari; făcuse... scurtă la mîna, încasînd ce nu i se cuvenea. Dar ceilalți responsabili n-au nici o scuză.

Cu asemenea tovarășii care distrug scule și cu asemenea...

scule de responsabili, ne prezentăm în fața ta, dragă Urzico, să ne... premiezî cum merităm.

Vlad Tudor
salariat, Uzina „1 Mai”
Ploiești

URZICUȚO,

Știi ce e o basculă? E un aparat care cîntărește și... oscilează.

Dar tovarășii care construiesc în uzina noastră bascule, se aseamănă cu ele doar pe jumătate. Ei doar... oscilează dacă să ducă sau nu la timp, muncile, pînă la capăt. Fără să și... cîntărească bine ce răsponderi au.

Concret: greșind serviciul tehnic proiectarea a două „bascule romane” de 1000 kg, doi tovarășii (inginer Băltărețu Ernest și proiectant Mircea Traian) stau acum la gînduri dacă să mai... greșească - vreau să spun; dacă să mai construiască - alte două bascule, ale căror lucrări le-au oprit la jumătate. Stau dinșii, stau basculele și stau și 15-20 de lucrători, neutilizați. Pînă cînd?

Anul trecut am fost uzină frunțoasă. Anul acesta, așa asigurăm evitarea asalturilor în producție? Vom inaugura sistemul... asalturilor la sfîrșitul de lună și de trimestru?

Competent să dea soluția și îndrumările, tovarășul inginerșef Marcus Mihail... oscilează la rîndu-i.

E vorba de niște „bascule romane”, iar povestea lor, precum vezi, e un adevărat... roman.

Ajută-ne tu, dragă Urzico, să aibă acest roman un... sfîrșit. Un sfîrșit frumos: ca-n romane.

Nelu Dumitrescu
lăcătuș, Sectorul montaj
Uzina Vasile Roață

URZICO DRAGĂ,

Eram supărați pe tine. Incepusem să credem că pînă și

tu, acoperi abuzurile și abaterile ce-ți semnalasem că le săvîrșește aici, la Teatrul Evreiesc de Stat din Iași, tovarășul director Izo Șapira!

Dar aflăm cu bucurie că, deși nu ne-ai publicat scrisoarea, te-ai ocupat totuși de problema noastră. Forurile pe care tu, la rîndu-ți, le-ai sesizat, au confirmat în sfîrșit justetea semnalărilor noastre.

Dar deși forurile respective au ajutat în repetate rînduri pe tovarășul director, acesta n-a înțeles să-și schimbe atitudine față de salariații tea-

trului, pe care continuă să-și jignească și să-și nedreptățească. El continuă să nu țină seamă de sugestiile și propunerile regizorului, actorilor și tehnicienilor teatrului, lucrînd mereu sectar și greșit.

Rolurile principale, tovarășul director continuă să le distribuie, pe bază de favorizare, sub nefasta influență a soției sale (altfel, actriță bună) care a creat și întreține o atmosferă înveninată în acest teatru, unde continuă să figureze ca vedetă.

Așa-i piesa. Așteptăm acum, dragă Urzico, nu să cadă cortina, ci, abia să se ridice.

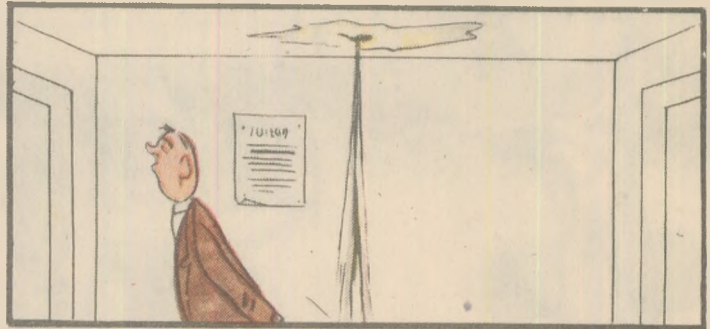
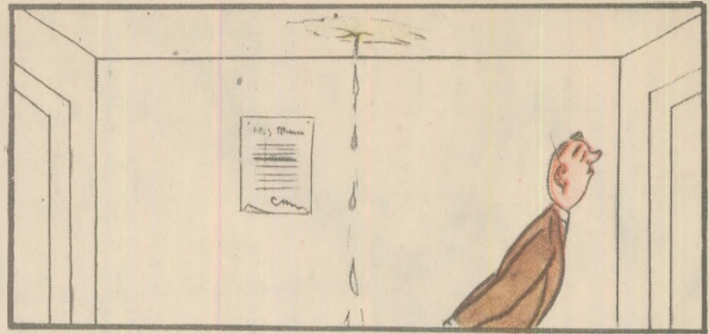
**Un grup de actori
de la Teatrul Evreiesc de Stat
din Iași**

URZICO,

Noi, cei din Dumbrăveni, te rugăm să transmiți tovarășilor deputați ai noștri că avem nevoie în oraș de altă... baie. Adică una adevărat; construită. Deoarece de cîțiva ani o avem doar pe hirtie; adică începută și neterminată. Mă rog; vrem să ne spălăm și la baie, nu numai în apa Tîrnavei.

Au chiar tovarășii deputați tot interesul să fie baie în oraș. Fiindcă de n-or lucra bine ca deputați, vor avea de-a face cu critica noastră, - și atunci... apa Tîrnavei nu-i va putea spăla.

Ioniță Constantin
Dumbrăveni

N E P Ă S Ă T O R U L

ÎN ANTICAMERĂ

— D-ta îl cunoști pe tov. director?... Cum arată?
CRITICA: — Nu știu!! Pe mine, nu mă primește niciodată!

Desen de Nell Cobar

„URZICA” REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția: Calea Victoriei nr. 25. Telefoane:
Secretariatul de redacție 4.28.15.
Secția scrisori 4.60.34. Secția viața internă 4.72.23

— Ce zici, Ioane, semeni?
— Semăn, fraților, semăn chiar mîne!